

Lưu Bút ... Trần Quốc Tuấn

(viết bởi « Gù Gù »)

Cũng như tất cả học sinh ở miền Nam, bọn chúng tôi học trò con trai trường dòng Lasan Hiền Vương vẫn tiếp tục học hành, vui chơi và nghịch phá ... cho đến khi biến cố lịch sử 30 tháng 4 năm 1975 xảy ra vào gần cuối niên học. Khi niên học mới bắt đầu, khi đất nước đổi quyền, lớp bắt đầu thiếu vắng vài đứa bạn : hoặc về quê hoặc rời quê. Cuối niên học, sau kỳ thi (đầu tiên sau 1975) vào Cấp lớp 3, chúng tôi lại thêm một lần ly tán : kẻ thi rớt, người chuyển trường và cũng có vài người rời quê hay về quê, cộng thêm cái bang “Toán-Lý” và “HóaSinh” tách ly. Bù lại lớp chúng tôi bắt đầu xuất hiện vài bông hồng biết nói. Thế là bọn con trai mới nhón bắt đầu ít nói hơn, có lẽ mới đầu bị hớp hồn ! ... chẳng bao lâu thì cái tính tinh nghịch lại trỗi dậy, lần này thì trò chơi có khác chút đỉnh vì đối tượng là các nường (chắc vậy mà đa số các bạn nữ nhớ nhiều mặt nhớ nhiều tên các bạn trai trong lớp hơn bọn con trai chúng tôi). Nhưng chúng tôi lại có thêm những niềm vui rào rạt mới khác : chúng ta (dĩ nhiên mình không thể kỳ thị các bạn nữ lâu được) cả đám bắt đầu đi xi nê nhiều hơn, đi ăn chè nhiều hơn (kể cả cái quán chè nho nhỏ của cô bạn cùng lớp bên kia cầu Trương Minh Giảng), đèo bông trên xe đạp nhiều hơn, dạo phố đêm Noel thú vị hơn ... có lẽ để đền bù với những sinh hoạt đã bị mất đi như sinh hoạt hướng đạo, như học võ, học đờn, học in ấn ... Cái phá của học trò lúc ấy lại có chút ít “nổi loạn” ... đến nỗi từ một lớp xuất sắc nhất trường về học vấn, sinh hoạt thể thao và đoàn thể, lớp chúng tôi đã trở thành lớp tệ nhất trường về mọi mặt và đã được hân hạnh đứng lâu hơn dưới sân cờ sau mỗi lần chào cờ xong, vì một câu nói của bà chủ nhiệm lớp ngoài Bắc mới vào chửi chúng tôi “phá như một lũ Mỹ Ngụy”.

Trường Lê Lợi đóng cửa Cấp lớp 3 đã đẩy chúng tôi chạy loạn khắp bốn phương tứ hướng. Niên học 77-78 mới, chúng tôi lựa thưa vài đứa vác cặp đến trường Trần Quốc Tuấn để bắt đầu lớp 11 tại ngôi trường mới này. Lớp bấy giờ thay đổi nhiều, như trường bị đổi tên, thêm nhiều bạn nam và nữ mới ‘trước lạ sau quen’ trong lớp. Cuộc sống đảo ngược thời ấy cũng khiến nhiều bạn bè không còn thiết gì nhiều đến việc học. Cái phá của học trò lúc ấy lại có thêm nhiều “nổi loạn”. Nhiều lần trong các chuyến cuối tuần phải đi làm công tác thủy lợi “hốt sinh đào mương bằng tay”, chúng tôi chỉ làm cho có lệ còn phần lớn thời giờ là nấu nướng ăn uống ... vui như sinh hoạt hướng đạo ngày nào. Những ngày cuối Tết năm đó nhóm chúng tôi đã hai lần cho nổ những tràng pháo trên khắp các lầu hai ngay trong giờ chào cờ khiến Bà Sâm giận điên lên ! Cúp cua xuống phố không còn lẻ tẻ cá nhân nữa mà từng nhóm. Ít kẻ leo tường ... nhiều đứa dán phù hiệu vào áo bằng băng keo, vừa bước vào cổng trường vừa lột phù hiệu trên áo để được Bà Sâm chặn lại đuổi ra ... để cùng xuống phố dạo chơi !

Một kỷ niệm đáng nhớ của năm lớp 11 (77-78) này là nhóm nhỏ chúng tôi mỗi thằng một chiếc xe đạp cùng nhau đạp xe lên thăm một ngôi chùa cạnh một giòng sông ở Quận Thủ Đức có tên là Hội Sơn Tự. Hôm đó cùng đi còn có anh họ của một bạn trong nhóm là anh Trần Quốc Bảo (hiện giờ là MC có tiếng của giới văn nghệ hải ngoại tại Mỹ), học sinh Trần Quốc Tuấn lớp 12, với cây đàn guitar mang theo bên mình. Trên con đường mòn nhỏ chạy dọc theo chiếc cầu Bình Lợi (hay Bình Triệu ?), bọn tôi một hàng xe đạp nối tiếp nhau, ... mà dẫn đầu là anh bạn Trần Quốc Bảo, buông tay lái, cầm cây đàn để vừa đạp xe vừa khảy đàn vừa cất giọng hát những bản nhạc du ca ... trong ánh nắng ban mai và gió mát hiu hiu. Tại bên ngoài Hội Sơn Tự, chúng tôi ngồi quây quần dưới bóng cây to cùng ca hát và rồi kéo nhau xuống tắm mát dưới sông. Ôi đẹp và bình an làm sao quê hương tôi !

Những khó khăn trong cuộc sống cũng khiến chúng tôi càng cảm thông và giúp đỡ lẫn nhau hơn, như thay phiên chở một bạn cùng lớp (đã bị mất xe đạp) đi học và chở về mỗi ngày, như tặng bạn xe đạp khi chuẩn bị rời quê, như đạp xe vài giờ ra tận vùng ngoại ô dù đói dù khát để thăm viếng an ủi bạn vừa mất mẹ. Đẹp thay cho tình thân bằng hữu !

Năm học lớp 12 niên khóa 78-79 của chúng tôi có quá nhiều thay đổi. Cuộc sống gia đình quá khó khăn khiến một số bạn phải kiếm sống hơn là theo học năm chót trung học. Một lần theo vài bạn đứng bán xăng chai lẻ trên đường Hiền Vương, con hẻm nhỏ đi vào trường Trần Quốc Tuấn đã che chở và cứu thoát bọn tôi khỏi bị công an rượt đuổi bắt. Một số bạn vì mãi lo tìm đường ra đi cũng phần nào lơ là việc học (trong đó có tôi). Mỗi ngày vào lớp ai cũng quay qua nhìn lại xem ai còn ai mất ... và ai cũng hiểu được không cần hỏi khi thấy bạn hỏi xin địa chỉ của mình, khi thấy bạn đi học lại sau vài tuần vắng mặt (trong đó lại có tôi nữa) hay đến trường với chiếc đầu tóc cạo trọc. Lột phù hiệu dán tạm trên áo khi bước vào sân trường cũng không còn có hiệu quả mấy vì Thầy Cô muốn đưa các bạn vào lớp để “học được ngày nào hay ngày đó”; vả lại cũng mất dần bạn vui chơi dạo phố phường. Chúng tôi cũng được khuyến khích tổ chức học chung nhóm để giúp đỡ các bạn yếu kém hơn. Là phó lớp học tập, tôi lại rất khá về Toán Lý, dù dang theo học bên Ban Hoá Sinh nên tôi giúp chỉ dẫn thêm Toán và Lý cho các bạn trong nhóm. Nhưng dần dần nhóm học cũng nhỏ dần thành những nhóm nhỏ 2 người ... trong đó có nhóm của tôi và cô bạn nhỏ xinh xinh, những chiều trong cư xá trên đường Yên Đỗ.

Để chia xẻ niềm vui thú ngoài thiên nhiên, nhóm chúng tôi quyết định một chuyến đi chơi cắm trại trong ngày tại nơi Hội Sơn Tự (Thủ Đức) với các cô bạn thân trước khi chúng tôi phải rời xa mái trường thân yêu mà chưa biết tương lai sẽ đi về đâu. Xin phép bố mẹ đi học thư viện vào thứ Bảy hôm đó là lý do nói dối của tôi. Bố mẹ không cho phép nhưng sáng sớm hôm đó tôi cũng quyết định rời nhà. Mỗi người đèo theo một cô bạn thân của mình, chỉ trừ một bạn phải

đèo theo nôi nêu soong chảo. Phải công nhận ngày xưa khỏe mà đại người gồng lưng đạp xe đạp đến đở mồi hôi hột để chở “người” lên cầu qua đèo mà vẫn vui. Về đến nhà bị một trận đòn nên thân vì đi học thư viện mà đến chiều tối mới về, mà quần áo xốc xức bụi bặm, mà mặt mày đỏ vì dang nắng ... bẽ nát như tương mà vẫn chấp nhận vì ngày rời quê cũng không xa !

Đấy, những kỷ niệm của cuộc đời học trò trung học của tôi và với trường Trần Quốc Tuấn đấy !

Có 2 điều mà tôi nghĩ mỗi người bạn học trường ta cần nói ra : thứ nhất là những biệt hiệu mà chúng ta đã bị gán ghép cho mình hay chúng ta đã đặt cho bạn bè (ví dụ T. “bà”, H. “gù”, T. “trắng”, T. “đen” ...); thứ hai là những điều thầm kín vào thời đó, cụ thể là ai si mê ai, ai thương người như thế thương thân, ... (ví dụ ai say mê Diễm Hồng và Thanh Lịch của 12D4 ? ai tìm kiếm Ngọc Trinh, Bích Ngà ?). Có lẽ tôi cũng muốn biết mình đã viết gì năm xưa trong những cuốn lưu bút của bạn bè chứ ! Tất cả giờ đây cũng chỉ là những niềm vui tưởng chừng như đã mất mà tìm lại được của quãng đời học trò. Đây chính là những tô điểm những hành trang cho chuyến tàu đời của chúng ta phải không các bạn ?

Chúc các bạn và Thầy Cô ào ạt niềm vui với những giòng lưu bút từ dân Trần Quốc Tuấn khắp năm châu !

TB: Nhờ công lao dạy dỗ của các Thầy Cô dạy môn văn mà từ một học trò chỉ biết miêu tả “nhà em có nuôi một con chó ... một con mèo” ... “ nhà em có nuôi một ông nội” mà hôm nay mạnh dạn tôi viết những giòng cảm nghĩ trên. Xin đừng giết chết nhân tài ... “nở muộn” ghen các bạn !

***Dòng đời muôn ngã về đâu ?
Có thương bến cũ, có sầu cố hương ?
Thầy Cô BẠN hữu tha phương
Mau về mái ấm yêu thương của mình***

Bạn củ không rủ cũng tới – « **Gù Gù** »